

Mál nr. 416/2012**M
og
vátryggingafélagið X v/ frítímaslysátryggingar.****Ágreiningur um rétt til verðbóta á slysabætur.****Gögn.**

151. Málskot, móttakið 25.9.2012, ásamt fylgigögnum.

152. Bréf X, dags. 22.10.2012, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 26.11.2004 varð A, dóttir M, þá 10 ára gömul, fyrir slysi með þeim afleiðingum að tvær framteknur brotnuðu. Þegar slysið varð hafði M í gildi frítímaslysátrygging hjá X. Samkvæmt 2. mgr. 6. gr. í vátryggingarskilmálum frítímaslysátryggingarinnar, sem í gildi voru á slysdegi, takmarkast greiðsla félagsins vegna bótaskyldra tannbrota við 5% af grunnvátryggingarfjárhæð örorku vegna hvers slyss. X kveður grunnvátryggingarfjárhæðina hafa numið 4.515.000 krónum í nóvember 2004 er slysið varð. Hámarksbætur vegna tannbrots á þeim tíma hafi því numið 225.750 krónum (4.515.000 x 5%) vegna hvers vátryggingaratburðar. Á tímabilinu 26.1.2005 til 19.6.2009 greiddi X samtals 91.544 krónur vegna tjóns A.

Í ágúst 2012 krafði M X um bætur vegna kostnaðar við tannviðgerð af völdum slyssins samtals að fjárhæð 220.940 krónur. M telur sig eiga að fá allan kostnaðinn bættan þar sem verðbæta ber vátryggingarfjárhæðina frá slysdegi til uppgjörsdags, ella séu greiddir vextir. Þessu hefur X hafnað og einungis greitt 134.206 krónur af fjárhæð þeirri sem krafin er. Fyrir úrskurðarnefnd hefur X krafist frávísunar málsins þar sem það snúist um ákvörðun bótafjárhæðar og félagið samþykki ekki að nefndin úrskurði um fjárhæð bóta, sbr. 2. mgr. 3. gr. samþykktar fyrir nefndina.

Álit.

Eins og málið hefur verið lagt fyrir úrskurðarnefnd verður að skilja málatilbúnað M á þann veg að krafist sé úrskurðar um að túlka beri vátryggingarsamning hans og X þannig að hin umdeilda vátryggingarfjárhæð skuli verðbætt frá slysdegi til uppgjörsdags. Í ljósi þessa verður eigi talið að nefndinni sé ætlað að úrskurða um bótafjárhæðir. Því þarf ekki sérstakt samþykki X til að nefndin geti tekið málið til úrskurðar. Málinu verður því ekki vísað frá.

Í skilmálum slysátryggingarinnar er þess hvergi getið að vátryggingarfjárhæðin skuli verðbætt með einhverju móti. Í lögum er heldur ekki að finna ákvæði um skyldu X til að verðbæta fjárhæðina. Verður því að hafna kröfu M um að vátryggingarfjárhæðin skuli verðbætt. Þegar litið er til þess að slysið varð í gildistíð eldri laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954, og í þeim lögum var ekki að finna ákvæði um greiðslu vaxta af vátryggingarbótum fram að gjalddaga þeirra, er heldur ekki unnt að taka til greina kröfu hans um vexti af bótagreiðslunni.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari bótum úr frítímaslysátryggingu hjá X.

Reykjavík, 6. nóvember 2012.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.